

Vasilescu Valentin

🇷🇺🇸🇺🇵 Cum a debutat Maidanul de la Kiev. Prima parte

Acestea sunt relatările lui Oleg Țariiov, fost deputat în parlamentul Ucrainei (2002-2014) și lider de Dnipropetrovsk al Partidului Regiunilor. Nu bag mâna în foc că sunt adevărate, dar unele se potrivesc și seamănă perfect cu ce s-a petrecut în România. Cu atât mai mult cu cât în noaptea de 26/27 octombrie 2023, SBU a comis o tentativă de asasinat asupra lui Țariiov care s-a stabilit în Crimeea. Acesta a fost grav rănit dar a supraviețuit.

1. Când Ucraina și-a declarat independența, rusa a încetat să mai fie limba de stat, însă situația s-a agravat începând cu 2005. Revoluția Portocalie s-a bazat pe modelul eliminării lui Slobodan Miloševici de la putere în Serbia și pe cel al Revoluției Trandafirilor din Georgia, folosit de Departamentul de Stat American și US AID. Odată ajunse la putere, autoritățile pro-americane de atunci, au semnat imediat un acord cu Statele Unite, conform căruia organizațiile neguvernamentale puteau să facă, fără niciun control, orice doreau pe teritoriul Ucrainei: import de mărfuri fără taxe vamale, acces și control nestingherit asupra mass-media etc.
2. În Ucraina există aproximativ 5.000 de organizații neguvernamentale, chiar și în zonele rurale. Potrivit purtătorului de cuvânt al Departamentului de Stat al SUA, Victoria Nuland, aproximativ 5 miliarde de dolari au fost cheltuiți „pentru a dezvolta democrația în Ucraina”. Dar, de fapt, acești bani au fost cheltuiți pentru a crea un anumit strat de oameni care să genereze o atitudine negativă față de Rusia. În Ucraina s-au desfășurat constant cursuri de formare la care au fost invitați tineri. Au fost organizate cursuri în Ucraina, în statele baltice, unii au fost duși în SUA. În timpul acestor cursuri, tinerilor li s-a inoculat ideea că toate problemele Ucrainei din timpuri imemorabile provin doar din faptul că Rusia este la graniță. Și această idee a devenit parte din credințele lor. În plus, exista un întreg sistem menit să se asigure că oamenii care au ajuns în acest grup nu se vor pierde de-a lungul vieții. Niciunul dintre ei nu a mers să lucreze ca necalificat în fabrică sau în construcții. Au fost plasați în aparatul funcționăresc al guvernului, al parlamentului, ca asistenți ai deputaților, în armată, servicii de informații, administrația prezidențială și în mass-media. Ca urmare, dintre angajații care lucrau în administrația Ianukovici, 25 % au finalizat astfel de studii sau cursuri.
3. Activiști ai Partidului Regiunilor, al președintelui Ianukovici, s-au înscris și ei la cursuri, la o organizație non-guvernamentală, numită Techcamp. Aceasta promitea să-i învețe pe studenți să folosească computerele, să lucreze pe rețelele sociale și alte abilități utile. Teoretic, această organizație neguvernamentală nu trebuia să aibă nimic de-a face cu guvernul SUA. Cu toate acestea, ultimul curs a avut loc la ambasada SUA, unde a vorbit însuși ambasadorul Jeffrey Pyatt. În realitate, cursanții au fost învățați lucruri foarte specifice : cum să organizeze mitinguri, cum să adune susținători pe rețelele de socializare, cum să se anunțe reciproc, cum să contracareze poliția, cum să ocupe clădiri, cum să spargă cordoanele forțelor speciale și așa mai departe. Pe 20 noiembrie 2013, Țariiov a ținut un discurs în Parlament, unde s-a adresat președintelui, colegilor și serviciului de Securitate, concluzionând că Statele Unite pregătesc o lovitură de stat în Ucraina. Dar nimeni nu l-a ascultat.
4. Acordul de Asociere Europeană care a fost impus Ucrainei este un acord neocolonial clasic. Ucraina trebuia să-și deschidă piața și trebuia să adopte unilateral legislația europeană. La Kiev s-a format un Consiliu de Asociere ale cărui decizii au devenit obligatorii pentru guvernul ucrainean, dar în care oficialii europeni aveau majoritatea. De fapt, Ucraina își pierdea suveranitatea. Sub pretextul că Ucraina trebuie să treacă la standardele europene, se urmărea lichidarea capacităților industriale și transformarea Ucrainei într-o țară furnizoare de materii prime. Dacă țărilor est-europene li s-a alocat fonduri pentru aderarea la UE, Ucraina nu primea nimic. Numai trecerea la standarde străine costa Ucraina 150 de miliarde de dolari și nimeni nu avea de gând să compenseze acești bani. Iar calculele europene au fost atât de detaliate încât cuprindeau inclusiv trecerea căilor ferate ucrainene, de la

standardul rusesc, la ecartament îngust, european. Toate erau înregistrate cu rigurozitate europeană, punct cu punct, pe intervale scurte de timp, combinatele de creștere a animalelor poluau și trebuiau desființate (în realitate făceau concurență celor din UE), termocentralele și combinatele siderurgice, care foloseau cărbune și minereu de fier ieftin din Donbas, trebuiau să fie privatizate către firme din UE care să le ”ecologizeze”, șantierele navale, celebrul institut de proiectare aeronautic Antonov și fabricile de motoare navale sau aeriene (care făceau concurență Occidentului) erau considerate de UE drept ”fier vechi” și trebuiau demolate pentru a face loc Mall-urilor germane și franceze.

5. Și Ianukovici trebuia să semneze acest document. Dar Ianukovici nu l-a semnat. Scenariul care trebuia să funcționeze în Ucraina prevedea ca după ce Ianukovici semna Acordul, Ucraina trebuia să închidă granița cu Rusia și să blocheze orice schimburi comerciale cu Moscova. Acest lucru ar fi dus la închiderea întreprinderilor profitabile din Ucraina și la o scădere a nivelului de trai al populației. 6 luni mai târziu, când trebuia să înceapă campania electorală, era planificat să înceapă protestele Maidanului și pe fundalul său, Ianukovici avea să piardă în mod natural alegerile, iar un președinte pro-american avea să le câștige.

6. Totul a fost planificat în avans și Ianucovici a fost pus să semneze pe loc. A urmat un duș rece, Ianukovici nu a semnat acordul. Și nu numai că nu a semnat, dar împreună cu Putin a semnat un alt acord, conform căruia Ucrainei i se aloca un împrumut de susținere care acoperea toate sectoarele industriale. Era vorba reconstrucția și dezvoltarea complexului de tehnică spațială din Dnepropetrovsk și contracte pentru un vehicul de lansare nou, mai puternic, care putea transporta sateliți grei pe orbită. Apoi o fabrică de producere a combustibilului nuclear la Kirovograd, contracte pentru aeronava de transport Antonov An-70, considerată superioară lui Airbus A400M, cotracte pentru sisteme de propulsie a navelor și pentru nave civile și militare rusești, la șantierele navale Ocean din Nikolaev, Zalyv din Kerci, More din Feodosiya. Și așa mai departe. Adică, era clar că prin semnarea acestui acord și aderarea ulterioară la Uniunea Vamală, nivelul de trai al ucrainienilor va crește.

7. În Ucraina s-a început pregătirea Maidanului cu viteză vertiginoasă. SUA au adunat în Ucraina renumiți strategii politici care au fost implicați în „revoluțiile de culoare”: Fink Brian, Marko Ivkovic (care a condus răsturnarea de la putere a lui Miloșevici, în Iugoslavia), Alex Ross, expert al tehnologiilor de rețea la Departamentul de Stat al SUA, Mihail Saakashvili împreună cu strategii săi politici care au organizat atacarea Osetiei de sud în 2008. Mai mulți parlamentari ucrainieni au făcut cereri la Serviciul de Securitate al Ucrainei pentru a-i declara persona non grata pe cei 30 de strategii politici străini a căror misiune era destabilizarea țării. Dar din păcate, era prea târziu, securitatea trecuse deja de partea lor. Fără nicio perdea, au fost achiziționate în grabă sute de generatoare pe benzină, s-au pus la punct detaliile de organizare, s-au format ”centurioni” (din galeriile reunite ale echipelor de fotbal), zvonerii și răspîndacii, care trebuiau să adune oameni. Televiziunea a avut rolul de a bruia, acoperind cu zgomot steril acest proces. Apropos, o parte din echipa lui Ianukovici l-a trădat imediat : dispersarea primului Maidan a fost o acțiune comună a acestor oameni și a opoziției. Această ripostă a fost complet inutilă, practic adunarea de aproximativ 1.000-2.000 de oameni pașnici, s-a disipat la ordin, fiind prezentată de televiziuni drept represiune dură. Și așa s-a mimat indignarea, ca pretext a scoaterii a sute de mii de oameni pe străzile Kievului. Nici măcar inițiatorii nu se așteptau la un asemenea număr de protestatari și nu erau pregătiți să-i controleze. Nu erau doar cei care au fost chemați, adică cei pentru integrarea europeană sau susținătorii naționaliștilor din partidul Svoboda, ci și oameni nemulțumiți de corupție, de munca organelor de drept, a instanțelor de judecată și a serviciului fiscal.

8. Evenimentele de la 1 decembrie au fost debutul acțiunilor violente ale opoziției. Protestatarii au atacat cu un buldozer pe membrii trupelor de poliție și i-au bătut. Reprezentanții opoziției i-a renegat inițial pe acești atacatori și au spus că sunt provocatori din partea autorităților. Dar când acești provocatori au început să fie reținuți, opoziția a cerut eliberarea lor. Pe 8 decembrie, opoziția a anunțat o adunare populară pe Maidan. S-a planificat să fie propusă componența unui guvern de tehnicieni, în frunte cu prim-ministrul Arseni Iatseniuk, secondat de ministrul Afacerilor Interne, Oleg Tyagnibok și

ministrul Educației, Irina Farion. Noul guvern de opoziție trebuia să preia cu forța, de la stat, administrația orașului Kiev. Zeci de clădiri guvernamentale și administrative urmau să fie luate cu asalt. Ceea ce înseamnă secesiune. Fink Brian a insistat ca acțiunile să aibă un aspect extrem de violent, de preferință cu victime. Pentru că cel mai bun mod de a împinge oamenii la acțiuni radicale ar fi moartea cuiva. După aceasta, guvernul „tehnic” trebuia să apeleze la armată, poliție și oamenii lui implatați din vreme în consiliile regionale, pentru sprijin. Acest scenariu a fost creat de Statele Unite și convenit cu ambasadele străine care au fost instruite să recunoască imediat schimbarea puterii. Ideea americanilor era simplă : în mod aparent existau simultan două guverne într-o singură țară. După aceasta, urmau 3 scenarii posibile: fie demisia guvernului legitim și anunțarea alegerilor anticipate, fie introducerea stării de urgență și arestarea liderilor opoziției. Al 3-lea scenariu era cel al războiului civil. Consiliile regionale vestice ar fi sprijinit noul guvern, iar cele estice pe cel vechi. Atât unitățile de poliție, cât și cele ale armatei ar fi fost împărțite în același mod. Asta până la primul foc de armă. Cam așa s-a întâmplat în Iugoslavia.